

Dochter van mijn ziel

© 2023 Droomvallei Uitgeverij, Claudia Biegel

Eerste druk, april 2023

Tekst: Claudia Biegel

Coverfoto: Pixabay

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-93314-04-7

Alle rechten voorbehouden.

CLAUDIA BIEGEL

**Dochter
van mijn
ziel**

FIGLIA D'ANIMA

PAOLA

In het Sardijnse geboortedorp van mijn vader gaan stoffelijke overschotten de koelcel in van de slager. Tot de dag van de begrafenis. Het idee dat mijn vaders lichaam zielloos bungelt tussen varkens- en runderkarkassen maakt me misselijk. Zijn lichaam gaat van Schiphol naar het moratorium van hoofdstad Cagliari.

Vaart minderen, flikkert het bord aan de rand van de weg. Inderdaad, ik rij te snel. Ik kan niet anders. Wil ik op tijd komen voor de begrafenis, heb ik geen minuut te verliezen. Om mij heen hangt een geur van rotting. Ergens in de auto ligt iets te vergaan. Fruit waarschijnlijk. Eerlijk gezegd ruikt het nooit fris in mijn auto. Ik kan me niet herinneren wanneer ik hem voor het laatst heb schoongemaakt. De nonchalance waarmee ik mijn auto behandel, is zo langzamerhand ongepast. Op mijn leeftijd – tweëndertig – hoor je verantwoordelijk om te gaan met bezittingen. Het is een leeftijd waarop de meeste mensen hun leven enigszins op orde hebben. Dat lukt mij niet. Tenminste, tot voor kort lukte dat niet. Alsof ik het vermogen miste om mijn leven in goede banen te leiden. Dat is nu veranderd. Niet vanzelf natuurlijk. Zoiets gaat nooit vanzelf. Eerst het zuur dan het zoet. En zuur was het. Ja, dat was het zeker.

Regen klettert op het dak. De ruitenwissers slepen zich hijgerig voort langs de voorruit. Versleten rubbertjes. In de achteruitkijk-

spiegel zie ik een beangstigend bleek gezicht. Wit bijna. Een spookbeeld van mijn gewone zelf. Normaal ben ik zo donker van kleur dat mensen vragen of ik Marokkaans ben of Indisch. Op Sardinië vragen ze dat nooit. Daar is mijn huidskleur heel gewoon. Bovendien stellen Sardijnen geen directe vragen. Dat is onbeschoft, vinden ze. Zij vragen op een indirecte manier. Bijvoorbeeld of ik een auto-ongeluk heb gehad wanneer ze willen weten wat er aan de hand is met mijn benen. Vanaf mijn knie naar beneden zien die eruit als misvormde luciferstokjes. Het zit zo: ik ben geboren met twee verkleefde klompvoeten die mijn vader in de eerste instantie aanzag voor een staart. Hij dacht dat mijn moeder een zeemeermin had gebaard. Mijn vader geloofde in het bestaan van zeemeerminnen. Dat heb ik nooit uit zijn hoofd kunnen praten. Toen ik een keer vroeg waarom niemand een zeemeermin op de foto zette als bewijs van hun echtheid, lachte hij mij uit. ‘Natuurlijk niet, doe niet zo dom, daar zijn ze veel te snel voor.’

‘Natuurlijk zorg ik voor je katten, Paola. Geen probleem.’

‘Je bent een schat, Luciën.’

‘Weet ik toch ...’ lacht hij.

Luciën is mijn buurman en mijn enige vriend. Daarover later meer. Luciën lacht heel leuk. Hij maakt er een knorrend geluid bij. Dat komt omdat hij een nasale lach heeft. Dit in tegenstelling tot mensen met een gutturale lach. Die lachen vanuit hun keel.

‘Maar wacht even ... je zou toch niet naar Sardinië gaan voor de begrafenis?’

‘Ik ben van gedachten veranderd.’

‘O, hoe dat zo?’

‘Zomaar,’ kap ik af. Ik heb geen zin om het uit te leggen. Niet nu in ieder geval.

‘Waar ben je nu?’

‘Zo’n beetje op hoogte van Emmerik ... Ik hoop dat ze niet weer overal gaan plassen.’

‘Tja... het zijn verwende beesies ... die Siamese tweeling van je.’

‘Geen tweeling, niet eens broer en zus.’

‘Komt goed, ga jij nou maar lekker naar Sardinië ... of nee, lekker is het woord niet natuurlijk.’

‘Niet bepaald, nee.’

‘Rij voorzichtig.’

Tegen half elf stop ik bij een wegrestaurant iets onder Keulen. Op de goede gok grijp ik wat snacks uit de rekken. De man achter de kassa heeft een haast doorschijnende huid met overal rode adertjes.

‘Alleen op reis?’ Hij spreekt Engels met een zwaar Duits accent.

Pang. Ineens is het er weer: dat verdomde gevoel of ik rondloop met een koevoet in mijn maag. Zonder iets te zeggen, reken ik af, prop alles in de plastic zak die hij me aanreikt en ontwijk zijn vragende blik.

Twee rood uitgeslagen ogen kijken me aan terwijl ik mijn handen droog onder een blower die in plaats van warme lucht een ijskoude stroom naar buiten blaast. Ik zie eruit of ik uren heb gehuild. Ik walg van tranen. Zowel van de mijne als die van anderen. Snel gooi ik water in mijn gezicht en snuit ik mijn neus in de wasbak. Teruggekeerd in de auto glimlach ik naar mijn vader. Zijn foto past zo precies in de gleuf van het dashboard dat het lijkt of hij speciaal daarvoor is gemaakt. Het is mijn lievelingsfoto omdat hij er ongedwongen opstaat en niet poseert. Als geboren en getogen Sardijn hechtte mijn vader eraan om goed over te komen. Zomaar een snel geschoten kiekje, daar moest hij niets van hebben. Op de foto gaan, was voor hem een serieuze aangelegenheid waarvoor hij zich speciaal kleedde, nauwgezet schoor en zijn haren in model bracht. Ook zette hij een typische fotoblik op: stuurs en afstandelijk. ‘Ik ben

geen clown,' antwoordde hij wanneer iemand vroeg waarom hij het vertikte om te lachen. Sinds zijn overlijden draag ik deze foto mee in mijn bh zodat hij rust op mijn hart. Voor de reis heb ik hem in het dashboard gezet. Wanneer mijn vader tegen me begint te spreken, verdwijnt het zware gevoel dat me zo-even in zijn greep kreeg. Tot voor kort was zijn stem een vanzelfsprekend onderdeel van mijn leven. Iets zo normaal en alledaags dat ik er nooit bij heb stilgestaan. Natuurlijk niet. Dergelijke eigenheden komen pas tot leven nadat iemand dood is. Eigenlijk zou iedereen, of in ieder geval ouders, een keer proefdood moeten gaan zodat hun kinderen zich bewust worden van wat ze het meest zullen missen. Een handgebaar misschien of de manier waarop iemand zijn keel schraapt voor een zin. Het kan van alles zijn. Mijn vader had bijvoorbeeld een grote bruine vlek op de binnenkant van zijn onderarm. Een volkomen onbelangrijk detail. We hebben het er nooit over gehad, noch heb ik er ooit bewust naar gekeken. Toch moet die me op de een of andere manier zijn opgevallen. Wanneer ik nu terugdenk aan mijn vader, zie ik hem al rokend voor me zodat die vlek in het oog valt. Ik zou er alles voor over hebben om mijn vingers nog een keer over die vlek te laten gaan en vandaar over het zachte lichtbeige vlees van zijn onderarm.

Terwijl mijn wangen strak staan van de snacks die ik in mijn mond stop, rij ik de snelweg weer op en overlaadt mijn vader me met instructies. Dezelfde als een paar uur geleden. Herhaling was altijd een van zijn valkuilen. Daaraan heeft de dood niets veranderd.

'Dochter, zweer op mijn graf dat je het niet vergeet.'

'Maar babu, je ligt nog niet eens in je graf.'

'Zeg het niet alleen tegen hem maar tegen iedereen.'

'Ja, ja ... al goed.'

'Herhaal het nog eens: wat moet je zeggen?'

'Ik moet aan Pepu zeggen dat je van hem hebt gehouden als van een broer.'

'Juist, zo moet je het zeggen. Precies in die woorden.'